

WOODLAND, WASH.

Hyvää päivää, Selma-täti!
Kirjotan taas Toverittareen täältä maakylästä. Kävin Portlandissa ja näin siellä kaikenlaista ihokettä. Kävin myöskin Selma-tädin kotona ja näin siellä hänen kaksi pientä lastaan. Olinme Portlandissa vain yhden yön. Tämä oli ensikerta kun kävin Portlandissa. Kävin siellä kahdessa teatterissa ja näin oikein mukavia kuvia. En ole ennen käynyt teatterissa.

Täällä oli tanssit kesäk. 3 p. vaan en minä ollut siellä, enkä tiedä kuinka paljon väkeä siellä oli. Meidän koulu päättyi jo kesäk. 8 p.

ALTEVHINI KOSKI.

FORT BRAGG, CAL.

Tervehdys Toverittaren lukijoille ihanneltoita sekä itseltäni. Viime kokouksessa hyväksyttiin jäseniksi: Sarra Ylitalo, Liille Lyta ja Elvira Hautala.

Valittiin virkalliset tulevalle virkakaudelle: johtajaksi, Lempi Kesti; kirjain hoitajaksi, Verner Pesola; rahastonhoitajaksi, Aino Välimäki; pöytäkirjuriksi, Carl Kesti; ohjelman johtajaksi, Arvid Nelson.

Kokous loppui kello 8.30.
Helmäk. 2 päivän lltana oli illamat ihanneltojen toimesta — ensi kirjessään ilmoitan ilon menoista.

Tähän lopetan toivoen kesästä tervehdystä kaikille.

ARNIE THOMPSON.

TOIVOLA, MICH.

Haloo Selma-täti! Nykirjotan kolmannen kerran Toverittareen. Täällä on vielä kylmät tuulet, vaikka on jo juhannus, että pitää ilkkujen mennä työhön turkki selässä.

Täällä on ollut sairauttakin. Mrs. Antti Sukai vietti tältä Haneockin sairaalassa kolme viikkoa sitten ja leikattiin kesäk. 20 p. jonkun sisäisen vian takia.

Jos minäkin nyt vastaan niihin kysymyksiin:

Mitä on äidinkieli? Äidinkieli on se kieli jota äiti parhaiden puhuu.

Mikä on synnyinmaa? Synnyinmaa on se maa missä kukin on syntynyt.

Mikä on kotimaa? Kotimaa on se, jossa olemme kasvaneet.

Mikä on isänmaa? Isänmaa on maa, jonka isämme omistaa.

Kiti sanoo tervetäsi serkulle Moreen ja Marquettin ja Ironwoodin. Sulosta kesäk toivotan kaikille Toverittaren pienille ja isolle lukijoille.

LEMPI WIIDEMAN.

SPRUCEFIELD, ALTA, CAN.

Haloo Selma-täti! Tervehdän taaskin kaikkia pieniä ja suuria Toverittaren lukijoita. Täällä on ollut sateliset ilmat, mutta tänä päivänä on jo vähän lämpimämpi ja kasvit alkavat jo kasvamaan. Meidän viikot on jo kuusittuun korkean. Meidän koulu päättyi v. k. viimeinen päivä ja nyt meillä on joku kuukausi lomaa. Täällä on poikia ja tyttöjä, vaan eivät he kirjoittele ahkeraan. Meidän opettajan nimi on Frank Armstrong.

Toivoisin, että lasten osasto laajennettaisiin ja saataisiin kuvia lasten osastoon.

Meille tuli pieni veli viime keskiviikkona.

Nyt vastaan niihin kysymyksiin. Äidinkieli on puhekieli, jonka me pieninä opimme vanhemmillemme. Synnyinmaa on se maa, missä olemme syntyneet. Kotimaa on se maa johon olemme kodin perustaneet.

Isänmaa on se maa, jossa vanhemmamme ovat syntyneet.

Toveruudella,
WILLE RUUSKA.

NEWPORT, N. H.

Haloo Selma-täti! Tämä on ensimmäinen kerta kun minä kirjotan tähän Toverittareen. Olen täyttänyt 12 vuotta ja pääsen viidenteen luokkaan. Minulla on kaksi veljeä, vanhempi veli on 13 vuotta vanha. Olin 3 vuotta vanha kun matkustimme Suomeen. Isän sisko pyysi veljeni kasvatiksi, kun ei heillä ollut lasta ja hänellä on hyvä koti siellä Päijänteen rannalla. Asuimme Suomessa kolme vuotta. Ja nyt on kulunut kuusi vuotta siitä, kun tulimme takaisin tänne Amerikkaan. Minun nuorempi veljeni on 5 vuotta vanha ja hän on käynyt leikkikoulun. Nyt kesän aikana meillä on pyhäkoulu, joka on jaettu kolmeen osaan. Meitä vanhempi on vaan viisi, jotka kuulomme ihanneltoihin ja nuorempia lapsia on kolmatta kymmentä ja sitä mukaa kun he oppivat lukemaan ja kirjottamaan niin meidän luokkamme isonee, vaikka en minäkään osaa vielä suomenkieltä hyvin kirjottaa muuten kun äidin avustamana, mutta toivon että kehityn kun opettajat vaan jaksaisivat meitä kärsivällisesti opettaa.

Koetan vastata niihin kysymyksiin. Suomenkieli on äidinkieli, tämä Amerikka on syntymämaani, koko maailma on kotimaa, koska leipähuulet pakottavat muuttelemaan väliin Euroopan väliin Amerikkaan ja isänmaata ei minun isälläni ainakaan ole missään kun täytyy nolla kerrosta ylipuolella maata asuakin.

Ehkä lopetan tällä kertaa vaan, jos tämä painetaan Toverittaren palstoille, niin kirjoitan vastaksi ja toivon hauskaa kesää Selma-tädille ja kaikille Toverittaren lukijoille.

AINO KANNISTO.

RED LODGE, MONT.

Tervehdys Selma-tädille.
Tämä on ensikerta, kun kirjotan Toverittareen.

Täällä vihdoinkin tuli kesä, vaikka luulin, että ei se enään tulekaan, kun on tähän saakka luntia sataant.

Täällä loppui englannikielinen koulu viime kuussa.

Eikä täällä ole s. s. osaston toimesta kesäkoulu, mutta kyllä minä osaan lukea suomenkieltä ja kirjoittaa kun äiti osti minulle sosialistisen aapisen, josta minä olen opetellut lukemaan.

Täällä kyllä on "radikaalinen" kesäkoulu, mutta minä en mene sinne. Minulla on kyllä lukemista kotona. Minulla on Lasten Kevät ja Lasten Joulu.

Nyt lopetan ja jos minä näen tämän lasten osastossa, niin mieleni rohkeene kirjoittaa toistekin. Ja nyt alan ottamaan Toverittaren tilauksia siihen suureen kilpailuun.

Toverillisesti,
SIGNE JALONEN.

LAPSILLE

Kirj. Anna

Olen jonkun kerran kertonut muistoja lapsuuden ajoilta, niin ajattelin, että pakisen nyt vähän teille, jos haluatte kuunnella. Tällaisen kertomuksen voisi saada jokainen työläinen lapsuusmuistoistaan, sillä työläisten elämäntarinat ovat yhden suun-

taisia, sillä heidän elämällänsä ovat samat vaikuttimet, samat kokemukset pohjana. Mutta kuitenkin lienee teistä mieluista kuulla Suomen oloista, joista te olette ainoastaan kertomuksia kuulleet ja lukeneet, vaan ette ole näineet. Tämä kertomus voisi luoda pienen kuvan Suomen oloista ja luonnosta ja ehkäpä on elämässä jotain nauttakin joka herättää teidän huomiotanne tämän nurinkurisen yhteiskunnan epäsuotuisuudesta, joita työläislapset joutuvat kärsimään.

Olin kivuloinen ja hyvin heikko jo lapsena. Isäni liiallinen väkijoumien käyttäminen jäi heikkoutena perinnöksi meille lapsille. Minä varsinkin sain siitä paljon kärsiä. Se hienmeni paljon lapsuuden aikaa, telden elämäni jo silloin raskukseksi.

Oli syksy. Istuin ikkunan ääressä puitten takana katsellen pihalle kun putoili ensimmäisiä lumehiutaleita. Pieni huone, jossa asuinme, oli niin täyteen ahdettu, että tämä oli ainoa paikka, missä voitiin olla, etten ollut kenekään tiellä. Ikkunasta ei ollut minkäänlaista näköalaa ulos, sillä vastassa oli vierellä olevan rakennuksen seinä ja lasiset verannan ikkunat, sillä asuinme sillä kertaa erään kartanon takapihalla sijaitsevassa pienessä rakennuksessa erään toisen perheen kanssa, joka oli talon peräkkäinsojana. Kummallakin perheellä oli yksi huone.

Sinä istuessani juoksi sisareni Hanna sisälle, joka on nuorempi minua. Hän huusi:

— Anna, tule ulos! Täällä on Haines ja Pärttyli, niin saamme leikkiä.

Kuin nuoli lensin ylös ja riensin ulos. Siellä todellakin seisovat toverimme odottamassa meitä tuiskuisesta ilmasta huolimatta. Mutta olihan heillä lämpimät ja hyvät pukineet, sillä heidän vanhempansa olivat rikkaita ja huomatuita ja asuivat tuossa kerätyssä, joka pimitti meidän ikkunamme ja esti meitä kaiken valon ja näköalan. Mutta siitä huolimatta olivat nämä pojat kunnan poikia. Heidän äitinsä, tohtorin rouva, oli erinomaisen hyvä meille. Hän piti kovasti minusta senätäiden, että hänellä ei itsellään ollut tyttöä, ei muita lapsia kuin nuo kaksi poikaa. Vaikka olinkin köyhä, ei se estänyt häntä hyväilemästä minua, vaikka hänelläkin oli omat varjo-puolensa, kuten rikkaille tavallista, oman etunsa vaatimina.

(Jatk.)

LEIMASIMIA (Rubber Stamps)

kaikesta laadusta saa tilata Toverin Kirjakaupasta.
TOVERITAR, Box 99, Astoria, Oregon

Kuva elämästä

Tuolla jylhän metsän siimeksessä on köyhän maja matala ja pieni, ja sinne, sinne korven mökkiin maa sattumaltaan johti kerran tieni.

Sisälle astuin. Eteeni kurja kuva sielt' avautui köyhän elämästä: Nuo avuttomain raukkain synkät silmät minua katsoo mökin hämärästä.

Mökissä puute, kurjuus suuren suuri ja sieltä tuskan epätoivo hohtaa, sielt' kylmä, nälkä köyhän tutut ainaiset kuin ystävykset toisiansa kohtaa.

Vuoteella kuolon kanssa kamppailen on taudin kuumehessa perheen hoiva, hän, joka ennen mehuusvuosinaan ol' oimansa alnut tuki olva.

Vieressä vuoteen istuu itkien kuin mananmailla noussut naisen haamu, hän, joka hymyilyä täys ol' ennen, kun hälle paistoi keväinen aamu.

Nyt tuntee rinnassansa murheen mustan ja raskaimman elontaakan kantaa, kun kovaa kokemusta runsain lastin tää elo kurja lapsellensa antaa.

Puolehen äidin käsi hento ojentuu, suu pieni kutsuttavi rukouksin: — Leipää, äiti, leipää edes pieni muru, mä tänään nälkarettia syönyt tuskin!

Ja pyyntöön nuorimman jo toiset yhtyy ja pienen pirtin täyttää itkun tyrsky. Se koskee kovin äidin sydämeen, sisällä siellä riehuu niinkuin myrsky.

Sen katpeat kasvot kääntyy seinään päin, hän pieniltänsä kyyneleitänsä salaa. Mit' voisit tehdä! Ah, mit' voisit hän kun mökkias' syötävää ei leivän palaa?

Niin suur on suru mökin asujainten, tuon isän taudin työmään, äidin hyvän.

Niin paljon ompi heidän kestettävä jolt' tuntee kurjuutensa kuulum syvän.

Ja väijyä myös saavat vilussansa nuo köyhän lapset, hennot elonkukat. Sortuu laumhissa kevämessään nälän kuldutamat pienet rukut.

Ei saa he opin, tiedon hivenettä, ei heillä hyvälyä kousaan suoda. Ei maistaa onnesta oes murenelta, siks' ilon väike poistuu niiden luoda.

Niin monet tunteet riehuu rinnassani, kun järkeheni huurreoven suljen. Se kuva kurja oliä mielessäni, kun polkauni pyöyksin kuljen.

Ei yksin ilä on niitä miljoonia koteja köyhäin, nälkäisiä suita, jolt' vaikeroiden vuottaa pelastusta, — ken muistamahan joutais' sorrettuita?

Ne vuottaneet jo ovat monta vuotta, ei avuttajia saavu sinne, eipä. Siks' tuskanhuudot kaikuu yhä sieltä miss' ainut ihanne on leipä — leipä!

MKAEL RUTANEN.

Levittääkää Toveritarta.